

ще ги принуди да търсятъ топълъ кѣтъ; кждѣто верѣдъ зелени листа и пѣстри цвѣтя ще могатъ пакъ да пѣятъ и да гонятъ лекокрили пеперуди и малкитѣ мухи и комари.

Но, родината е мила. Тѣ пакъ ще дойдатъ при насъ. Пакъ ще заселятъ гори и полета, пакъ ще скачатъ отъ шубръкъ на шубръкъ и нашия край, сковаванъ отъ леденитѣ вериги на зимата, пакъ ще се оживи и засмѣе. Малкитѣ пѣснопойци ще ни донесатъ извѣстие за пристигането на пролѣтъта, и ние радостно ще ги поздравимъ.

А сега нека имъ кажемъ: „Сбогомъ, до виждане! . . .

* *

*

Най-главнитѣ грижи на всѣко животно сж: да се нахрани и да се запази. По-важна е първата. Често, за да се сдобие съ храна, животното отива на явна смъртъ. Такъвъ е случая, напр. съ вълка, който, изгладнѣлъ, напада даже на въоръжени хора. Сжщото прави и човѣкъ: за да изкара прѣхрана за себе и сѣмейството си, той се залавя за най-опаснитѣ занятия, които често костватъ живота му.

Храната никога не дохожда сама. Повечето животни, за да живѣятъ, търсятъ храната си, като се движатъ отъ едно мѣсто на друго. Нѣкои сж принудени даже да изминаватъ доста голѣми пространства — да се прѣселватъ. Ето напр. цѣло стадо маймуни живѣятъ въ тропическа гора. Плодоветѣ, съ които тѣ се хранятъ, намалѣватъ въ околността и тѣ търсятъ друго, по-гостоприемно мѣсто, съ изобилна храна. Зимѣ стадата се прибиратъ отъ планината, а другитѣ малки животни се изпокриватъ и ето зимния крадецъ — вълкътъ — на глутници сли-